

เรื่องเล่า...เร้าพลัง

พัฒนาการ (ผู้) สร้างภาพ

"จงอย่าเป็นเพียงเพราะแค่อยากเป็น
...แต่เมื่อเป็นแล้วจงเป็นให้เป็น"

นายถนรศร ปิ๊ดน้อย
นักวิชาการพัฒนาชุมชนปฏิบัติการ
สำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอชिरบารมี
จังหวัดพิจิตร

ช่วงเดือนพฤษภาคม 2563 ซึ่งเป็นเดือนที่สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัส โควิด-19 กำลังระบาดใน ระยะที่ 1 ผมเป็นพัฒนากรรุ่น 112 ที่เพิ่งมาบรรจุราชการได้เพียง 2 เดือนกว่า ๆ ในอำเภอหนึ่งของจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง ที่ได้รับการขนานนามว่า “เมืองชาละวัน” คำว่า “เสื่อผืนหมอนใบ” ไม่ได้มีแค่ประวัติของชาวจีน ที่อพยพมาต่อสู้อันตรายอยู่บนผืนแผ่นดินไทย เพราะนักพัฒนาแบบผมก็มีเพียงกระเป๋าเดินทาง 1 ใบ พร้อมเสื่อผืน หมอนใบ ที่หิ้วออกมาจากการฝึกอบรมของวิทยาลัยการพัฒนารัฐบาลชุมชน จังหวัดชลบุรี

ในขณะนั้น นโยบายของกรมการพัฒนาชุมชน โดยท่านอธิบดี สุทธิพงษ์ จุลเจริญ เกี่ยวกับการปลูกผักสวนครัวเพื่อสร้างความมั่นคงทางอาหาร กำลังเป็นที่สนใจและต้องการขยายเครือข่าย การปฏิบัติภารกิจรวมทั้งการประชาสัมพันธ์ ในการกระตุ้นให้ครัวเรือนปลูกผักสวนครัวอย่างน้อย 10 ชนิด เพื่อเป็นแหล่งอาหารในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19 โดยหนึ่งในภารกิจขยายเครือข่ายการปลูกผัก ก็คือกิจกรรมการขยายผลปลูกผักสวนครัวจากวัดสู่ชุมชน ตามหลัก “บวร” เพื่อให้วัดเป็นอีกหนึ่งในศูนย์รวมการเข้าถึงของคนในชุมชน ผมจำได้ว่าตอนนั้น ผมมีมอเตอร์ไซด์ HONDA MIO สมบัติคู่กายของแม่ที่ส่งไปรษณีย์มาให้ผมใช้ในการเดินทางเป็นพาหนะคู่ใจในการลงพื้นที่ และติดตามการดำเนินงานภารกิจต่าง ๆ ของสำนักงานพัฒนาชุมชน และทุก ๆ ครั้งที่ลงพื้นที่ผมจะต้องกะตังค์พัฒนากร รุ่น 113 ที่เพิ่งมาบรรจุหลังจากผมเพียงแค่หนึ่งเดือนซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์ไปในทุก ๆ ที่ ที่ผมไป เธอชื่อ “น้องอุ้ม”

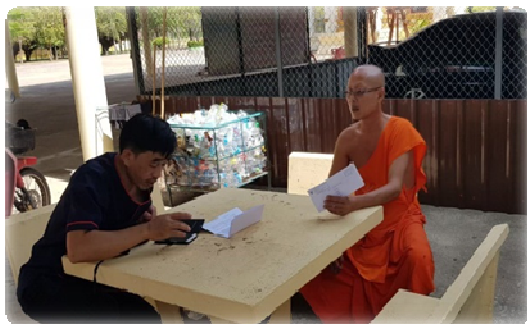
ช่วงสาย ๆ ของวันในปลายเดือนพฤษภาคม ผมพาอุ้มซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์ โดยมีจุดหมายอยู่ที่วัดแห่งหนึ่ง ตามคำแนะนำของผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน แสงแดดที่แสบร้อนของช่วงเวลาใกล้เพล ทำให้ผมต้องเร่งความเร็วและบิดคันเร่งพาหนะคู่ใจ และน้องพัฒนากรคู่หู โดยไม่สนใจผิวถนนวนลูกรังที่ขรุขระเหล่านั้นแม้แต่น้อย เมื่อผมไปถึงจุดหมาย ผมก็เห็นชาวบ้านราวสิบห้าคน กำลังขะมักเขม้นกับการกวาดใบไม้บริเวณลานวัด ผมเลือกจอดมอเตอร์ไซด์ใกล้ ๆ กลุ่มชาวบ้าน

ที่บำเพ็ญประโยชน์เหล่านั้น และพยายามกวาดสายตาค้นหาผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านคนดังกล่าวฯ ลักพักก็มีเสียงของผู้หญิงแทรกขึ้นมาจากกลุ่มคนกวาดใบไม้

“สวัสดีค่ะหัวหน้า ทางนี้ค่ะ” และเสียงนั้นก็คือเสียงของ “พี่ปุย” ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ที่ผมนัดไว้ ผมและอุ้มพร้อมกันยกมือไหว้พร้อมกล่าวสวัสดี จากนั้นพี่ปุยก็เริ่มแนะนำให้ผมรู้จักกับชาวบ้าน กลุ่มนั้นระหว่างที่มีการแนะนำให้ผมและอุ้มรู้จักกับชาวบ้านแต่ละคน.... ก็มาถึงคิวที่พี่ปุยแนะนำผมให้ผู้หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งรู้จัก เธอเป็นคนร่างท้วม สูงราว 160 เซนติเมตร แต่งตัวรัดกุมด้วยเสื้อแขนยาวลายหมากรุก กางเกงขายาวสีเทา ใส่หมวกสานไม้ไผ่ป้องกันแดด และปิดหน้าด้วยหน้ากากอนามัย พี่ปุยแนะนำผมกับทุกคนว่า “ผมเป็นพัฒนากรที่สำนักงานพัฒนาชุมชนประจำอำเภอ จะมาดูแลปลูกผักของพระอาจารย์ที่ปลูกในวัด เพื่อทำรายงานประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับโครงการ” เสียงการแนะนำยังไม่ทันจบ ผมก็กำลังจะยกมือสวัสดี “เสียงของหญิงวัยกลางคนคนนั้นก็พูดแทรกขึ้นมาว่า **“อ้อ...พวกข้าราชการที่ชอบสร้างภาพอะหรือ? ขอบมาถ่ายรูปเพื่อรายงานสร้างภาพเป็นผลงานอะนะ”** เสียงที่ตั้งฟังชัดถ้อยชัดคำ ยิ่งกว่าเครื่องเสียงระบบ HD เข้ากระทบโสตประสาท พร้อมกับสายตาค้น 10 คู่จ้องมาที่ผม สถานการณ์นี้ทำผมนิ่งและอึ้งไปพักหนึ่ง.... ผมตั้งสติ...ยิ้มและตอบกลับไปว่า

“ครับผม สวัสดีครับ (ยกมือไหว้ อย่างนอบน้อม) คือผมเป็นพัฒนากรประจำอำเภอ ที่มาจากต่างถิ่นน้อ พวกเราขออนุญาตมาเก็บภาพรายงาน เพื่อสนับสนุนเป็นสถานที่ดำเนินกิจกรรมขยายผลการปลูกผักจริง ๆ แล้วพวกเรา ก็อยากมีส่วนร่วมในทุกๆ กิจกรรมของชุมชนนะครับ แต่พอดีผมเพิ่งมาบรรจุใหม่ ยังไม่คุ้นเคยกับสถานที่และคนในชุมชนเลยหากมีอะไรแนะนำพวกผม พวกผมก็ยินดีนะครับ”

เหตุการณ์คราวนั้นเป็นประสบการณ์ของการเป็นพัฒนากร ที่จะอยู่ในความทรงจำของผม บ่อยครั้งที่ผมพยายามคิดทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้นว่ามันมีสาเหตุมาจากอะไร ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น จนแล้วจนเล่าก็ไม่สามารถหาคำตอบได้ แต่มันคือบทเรียนที่ทำให้ผมมุ่งมั่นที่จะสร้างภาพของการทำงาน สร้างภาพของการทุ่มเทในการสนับสนุนให้ชุมชนมีความเข้าใจและเข้มแข็งได้ด้วยชุมชน และยังทำให้ผมเรียนรู้ว่า สถานการณ์ที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นได้เสมอ สติและปัญญาเป็นสิ่งสำคัญในทุก ๆ ช่วงเวลาของการดำเนินชีวิต ผมได้เรียนรู้ถึงการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ได้เรียนรู้ถึงการฝึกควบคุมอารมณ์ และการแสดงความเป็นผู้นำในสถานการณ์ฉุกเฉิน พัฒนาการแบบเราจะต้องเรียนรู้รอบด้าน เพื่อเป็นที่พึ่งของชุมชน

วันนั้นถ้าผมควบคุมสติอารมณ์ของตัวเองไม่ได้ อาจจะแสดงพฤติกรรมหรือคำพูดที่ไม่เหมาะสมออกไป ผมก็อาจกลายเป็นพัฒนากร ที่สร้างภาพในทางลบ และที่สำคัญที่สุด ผมอาจกลายเป็นพัฒนากรที่ทำลายความเชื่อมั่น ทำลายศรัทธาของประชาชนที่มีต่อนักพัฒนาที่ได้ตั้งใจทำงานและทุ่มเทความสามารถให้กับชุมชนมาก่อนหน้านี้ก็ได้ **และเหตุการณ์นี้ ก็ทำให้ผมเข้าใจประโยคที่เคยได้ยินว่าจงอย่าเป็นเพียงเพราะแค่อยากเป็นแต่เมื่อเป็นแล้วจงเป็นให้เป็น” เป็นคำกล่าวพิสูจน์ได้ และเป็นจริง**

มาถึงวันนี้ ตลอดระยะเวลาการรับราชการ 2 ปี ของผม พัฒนาการ (ผู้)สร้างภาพ คือ การสร้างภาพพจน์ที่ดีทั้งในเรื่องของจิตใจ และการปฏิบัติงาน ภาพแต่ละภาพที่ผมได้พยายามสร้างขึ้นให้อยู่ในความทรงจำของชุมชน เป็นภาพที่แสดงให้เห็นถึงความตั้งใจ ทุ่มเทในทุก ๆ ภารกิจของการเป็นพัฒนากร ด้วยความรักและความปรารถนาดี ที่หวังเพียงเพื่อจะเป็นส่วนหนึ่งของคนในชุมชน เป็นหนึ่งในฟันเฟืองขอเครื่องจักรที่ช่วยขับเคลื่อนงานของกรมการพัฒนาชุมชน เพื่อเป้าหมายให้ประชาชนพึ่งพาตัวเองได้อย่าง มั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน

โคก หนอง นา

ศาสตร์พระราช ที่ต้องใช้หัวใจทำ

นางวันทนี กัญจุ

นักวิชาการพัฒนาชุมชนชำนาญการ
สำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร

เข้าใจ...

เมื่อทราบว่ากรมการพัฒนาชุมชนกำลังจะน้อมนำแนวพระราชดำริส ในพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพล อดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร เรื่องปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ไปสู่การปฏิบัติ ด้วยการ ขับเคลื่อน “โคก หนอง นา โมเดล” พัฒนาการอย่างเราเริ่มมีความกังวล งานใหม่กำลังจะมา จะยากไหม จะทำอย่างไร สารพัดจะคิดไป แต่ความกังวล ก็ไม่ได้เป็นผลดีกับเรา มีแต่จะทำให้เราทุกข์ สติเท่านั้นที่จะช่วยเราได้ และ เราต้องเปลี่ยนความกังวลมาเป็นการเริ่มเรียนรู้ หาความหมายของ โคก หนอง นา ให้ได้ ว่าคืออะไร โชคดีที่สมัยนี้ นอกเหนือจากแนวทางการดำเนินงานที่กรมการพัฒนาชุมชนสนับสนุนมาให้เราได้ศึกษาเรียนรู้ แล้วตัวช่วยที่ดีสำหรับพัฒนาการที่จะหาความรู้เรื่อง โคก หนอง นา ก็คือ สื่อการเรียนรู้อ ใน social Media ต่างๆ ทั้งสารคดี จากนักวิชาการ ปราชญ์ เยอะแยะ มากมาย เรียนรู้แบบง่ายๆ เฟลิกกันไป พอได้เรียนรู้มาก ดูมาก็มาก เริ่มคิดอยากจะทำ พัฒนาการอย่างเราก่อนจะไปสอนแนะนำงาน ต่อยอดให้คนอื่นได้ เราก็ต้องเริ่มเรียนรู้ด้วยตัวของเราเองก่อน รู้ทฤษฎี หลักการแล้วได้เวลาลงมือปฏิบัติจริง พอลงมือทำจริง ยิ่งรู้ตัวว่าชอบ และรู้ว่าใช้ และก็รู้คำตอบว่า

“โคก หนอง นา” เราทำได้

เข้าถึง...

เมื่อจังหวัดจัดสรรงบประมาณมาให้อำเภอเพื่อดำเนินการหาเป้าหมาย พัฒนาการ ก็คิดว่าเป้าหมายที่จะมาร่วมเป็นครัวเรือนโคก หนอง นา ต้องเป็นคนที่รู้จักจริง ทำจริง รักในสิ่งที่ทำ หัวใจ ใจสู้ พร้อมเรียนรู้และพัฒนาขับเคลื่อนงานร่วมกับเรา และ ในความโชคดี เมื่อปีงบประมาณ พ.ศ. 2563 ตำบลวังตะกั่วซึ่งเป็นตำบลที่รับผิดชอบ ได้รับงบประมาณในการดำเนินโครงการเสริมสร้างผู้นำการเปลี่ยนแปลง ทำให้ได้โอกาส ทำความรู้จักและใกล้ชิดปราชญ์ในพื้นที่หลายคน หนึ่งในนั้นคือ พี่ชิต ปานพลอย ปราชญ์ผู้มีความรู้ความสามารถมากมายของตำบลวังตะกั่ว ในความคิดแรกที่เราจะต้อง หาเป้าหมายเข้าร่วมโครงการ จึงหนีไม่พ้นที่จะนึกถึง เครือข่ายเกษตรอินทรีย์ ของพี่ชิต เมื่อมีเป้าหมายในใจ พัฒนาการก็ไม่รอช้าเริ่มศึกษาทำความเข้าใจโครงการให้ชัดเจน แล้วนัดหมายพูดคุยแนวทางการดำเนินงานกับกลุ่มเป้าหมายที่สมัครเข้าร่วมโครงการ ของตำบล วังตะกั่ว ซึ่งได้รับงบประมาณในการขับเคลื่อนโครงการการพัฒนาศูนย์เรียนรู้ โคก หนอง นา โมเดล ประจำปี พ.ศ.2564 ขนาดพื้นที่ 1 ไร่ จำนวน 4 แปลง เมื่อเราทั้งสองฝ่ายเข้าใจตรงกัน **เราก็พร้อมลุย**

เมื่อเริ่มดำเนินการขุดปรับปรุงพื้นที่ การลงพื้นที่ติดตาม สนับสนุน ครั้วเรือนโคก หนอง นา เป็นสิ่งสำคัญที่สุด เพราะสถานการณ์หน่วยงานเปลี่ยนแปลงได้เสมอ บางครั้งก็ต้องก็ต้องรับฟังครั้วเรือนซึ่งเป็นเจ้าของแปลงให้มาก พัฒนาการก็ต้องทำหน้าที่ประสานให้เยอะทั้งผู้รับเหมา ช่างผู้ควบคุมงาน คณะกรรมการตรวจรับ ครั้วเรือนเจ้าของแปลง เมื่อมีปัญหาอุปสรรคก็ต้องพูดคุย ประชุมหารือ เพื่อหาทางออกให้ได้ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นเราก็ไม่ละเลยแนวทางที่กรมการพัฒนาชุมชนกำหนด บางครั้งก็ต้องฟังพาอาศัยกฎ ระเบียบ ต่างๆที่เกี่ยวข้องมากมาย ก็ถือว่าเป็นช่วงเวลา ที่พัฒนากรอย่างเราได้ออกแสวงหาความรู้เพิ่มเติม

พัฒนา...

ขุดเสร็จแล้ว พื้นที่ก็พร้อมแล้ว จะเดินต่ออย่างไร พัฒนาการพร้อม เจ้าของแปลง และเครือข่ายกลุ่มองค์กร ในพื้นที่ต้องมาวางแผน พูดคุยเพื่อ ตั้งเป้าหมายในการขับเคลื่อนให้พื้นที่นี้ ให้เป็นพื้นที่เป็นศูนย์เรียนรู้ทฤษฎีใหม่รูปแบบ “โคก หนอง นา โมเดล” ให้กับครั้วเรือนในพื้นที่ และพื้นที่ใกล้เคียงให้ได้ พัฒนาการต้องทำหน้าที่ประสาน สนับสนุน ส่งเสริม เชื่อมโยงงบประมาณเพื่อให้การขับเคลื่อนพื้นที่ “โคก หนอง นา” ให้เป็นเป็นศูนย์เรียนรู้ทฤษฎีใหม่รูปแบบ “โคก หนอง นา โมเดล” และเชื่อมโยงเป็นเครือข่าย โคก หนอง นา ตำบลวังตะกั่วเพื่อให้เครือข่ายขยายงาน สร้างการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นในชุมชนอย่างยั่งยืน

...วันนี้ สิ่งทีพ่อบอกว่าต้อง “เข้าใจ” ก่อนที่จะลงมือทำ ต้อง “เข้าถึง” ก่อนจะปฏิบัติ ลูกได้เรียนรู้แล้วว่า “การพัฒนา” เกิดขึ้นได้จริง เพียงเราใช้หัวใจทำ...

พัฒนาการ ที่ไม่เหมือน วิศวกร

ชีวิตที่ตั้งจาก...
จากวิศวกร สู่ พัฒนาการ

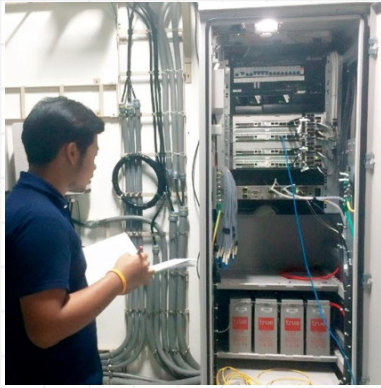

นายวราวุฒิ บานเย็นงาม
นักวิชาการพัฒนาชุมชนปฏิบัติการ
สำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอสากเหล็ก
จังหวัดพิจิตร

Chapter 1 : First "...กร "

เส้นทางการทำงานของผู้เขียนเริ่มต้นจากการเป็น **วิศวกร...** ซึ่งเส้นทางนี้ผู้เขียนทำงานบริษัทเอกชนมาแล้ว จำนวน 4 บริษัท เนื่องจากสมัยเรียนจบใหม่ไฟแรง และค่อนข้างมั่นใจในความสามารถ และชื่อเสียงของสถาบัน ทำให้มีแรงกระตุ้นให้อยากทำงานที่ได้ใช้ ได้แสดงความสามารถ มีความท้าทาย และได้ค่าตอบแทนมาก ๆ ช่วงแห่งการเป็นวิศวกร นั้น ถือว่าเป็นช่วงที่ท้าทาย

เป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นด้านที่ค่อนข้างจะเฉพาะทางต้องอาศัยความรู้ความสามารถ การตัดสินใจ และความรับผิดชอบที่ค่อนข้างสูง ความกดดัน ความเครียด พร้อมมาเยือนเราได้ตลอดเวลา สุขบ้างทุกข์บ้าง ปะปนกันไปเรื่อยมา จนมาวันหนึ่งก็ถึงการตัดสินใจเข้าสู่ระบบราชการ เนื่องจากทางครอบครัวอยากให้เป็นข้าราชการ ประกอบกับอยากกลับไปอยู่บ้านต่างจังหวัด หรือได้ใกล้บ้านให้มากที่สุด กระทั่งเมื่อปลายปี 2562 ด้วยการบรรจุเป็นพัฒนากรรุ่นที่ 111 ชีวิตการเป็น **วิศวกร** ของผู้เขียนจึงเปลี่ยนไปเป็น **พัฒนากร** ลงท้ายด้วย

"กร " เหมือนกันแต่งานนั้น ไม่เหมือนกันเลย แทบจะตั้งฉากกันเลยทีเดียวว่าได้ เริ่มบรรจุ ณ จังหวัดอ่างทอง แต่ว่า **เอ๊ะ!!** บ้านเราอยู่พิษณุโลก ("มันก็ไม่ค่อยใกล้ตามที่เราคิดเลยนะ////" ...)

Chapter 2 : Second "...กร "

เอาน่า เราตัดสินใจแล้วนี่ **ลุย!** ... เริ่มต้นด้วยการอยู่อำเภอที่เล็ก ๆ ริมขอบของจังหวัดอ่างทอง เริ่มจากไม่มีความรู้ และประสบการณ์ เกี่ยวกับการทำงานในระบบราชการเลย แม้กระทั่งที่พัฒนากรให้ไปลงรับหนังสือ ก็ยังไม่รู้ว่ามันคืออะไร!! แต่ก็แอบหวังว่าเราคงมีระบบสอนงานหรือถ่ายทอดงานที่ดี มีระบบงานที่คนใหม่สามารถต่องานได้ดี เหมือนกับตอนเราอยู่เอกชน นั้นแหละน่า.... แต่ พอได้เริ่มทำงานจริง ๆ พอให้จับประเด็นได้ว่า เนื่องจากงานที่พัฒนากรแต่ละคนที่อำเภอต้องรับผิดชอบนั้นเยอะมากๆ โดยเฉพาะอำเภอเล็ก ๆ ซึ่งมีพัฒนากรเพียงแค่ 2 คนเท่านั้น เวลาโดนตามงาน เช่น จากนักวิชาการจังหวัด 5 คน 5 งาน สู่ พัฒนากรคนเดียวที่รับผิดชอบทั้งหมด.. จึงทำให้ที่พัฒนากรที่เล็ยงนั้นค่อนข้างยุ่ง เราจึงไม่ค่อยได้เรียนรู้งานมากนัก (บางครั้งที่ถามงานก็มีแอบสังเกตได้ว่าพี่เขาหงุดหงิด..ก็เข้าใจเขาแหละ มันยุ่ง เยอะ ไปหมด) แต่ในความโชคดีของผู้เขียน คือ หัวหน้า ใจดีมากหัวหน้ามักจะใช้เวลาตอนเย็น ๆ คำ ๆ หลังเลิกงานสอนงานให้ซึ่งหัวหน้าจะเล่าให้ฟังในภาพกว้างและเชิงวิชาการของงานพัฒนาชุมชน เนื่องจากตัวเราเองไม่เคยมีความรู้และคลุกคลีกับงานราชการมาก่อน จึงได้แต่ฟังและยังไม่ค่อยเข้าใจ ก็คือมัน **"มองภาพไม่ออก"** นั้นแหละ //แล้วเราจะทำอย่างไรดีหว่า... งานที่รับผิดชอบก็ปะเดปะดั่งเข้ามาอย่างกับสายน้ำ เคว้งก็เคว้ง ไม่รู้จะไปอย่างไร...

ปัจจุบันผู้เขียนรับราชการ เป็นพัฒนากร อยู่กับ
กรมการพัฒนาชุมชน ได้ประมาณ 2 ปีอยู่มาแล้ว 4 อำเภอ
(เนื่องจากตามจุดประสงค์อย่างหนึ่งที่มารับราชการ คือการได้อยู่ใกล้บ้าน จึงต้องหาเส้นทางขยับขยายกันไป) จากการเริ่มต้น
ที่ติดลบในวันนั้น ก็สามารถรอดมาได้และรู้สึกได้ว่าตัวเอง
มีความ **แข็งแกร่ง** ขึ้นมากกว่าเดิม สิ่งที่ได้เรียนรู้จากการ
ประสบพบเจอด้วยประสบการณ์ในระยะเวลา 2 ปีมานี้ของ
ผู้เขียน การที่จะทำให้การทำงาน และขับเคลื่อนงานให้สำเร็จ
ลุล่วง ผ่านอุปสรรคต่างๆ มาได้จน ณ ปัจจุบันนั้น มีปัจจัย
หลายอย่าง ดังเช่น สิ่งแรกคือ เครือข่ายจากรุ่นพัฒนากร

ที่เกิดจากการที่เราได้ไปอบรมก่อนประจำการด้วยกัน เป็นเครือข่ายที่ช่วยให้ผู้เขียนเข้าใจงาน ทำงานและ
ขับเคลื่อนงานไปได้ในช่วงบรจุแรกๆ (ปัจจุบันด้วย ^ ^) ซึ่งในกลุ่มเพื่อนได้ช่วยกันแชร์ ช่วยกันแนะนำ ซึ่งกัน
และกัน แม้ว่าแต่ละคนจะแยกย้ายกันไปอยู่ต่างที่ต่างทิศ กระจายกันทั่วประเทศก็ตาม ปัจจัยนี้ ผู้เขียน
ประทับใจมาก , สิ่งที่สองคือการศึกษาจากแฟ้มงานและ folder เก่า
ฮา ๆ , สามคือการที่ได้มีโอกาสได้ สังเกต คลุกคลี และการเรียนรู้
วิธีทำงาน วิธีการวางแผน วิธีการจัดการกับปัญหาต่าง ๆ จากรุ่นพี่
พัฒนากรที่มีประสบการณ์มีความสามารถ ซึ่งเราสามารถเรียนรู้
ซึมซับ และหยิบมาประยุกต์ใช้ให้เข้ากับสไตล์การทำงานของเราได้,
สี่คือพยายามทำการบ้านให้มากขึ้น อ่าน ดู ทำความเข้าใจ ลงพื้นที่
และสิ่งสุดท้ายคือ ประสบการณ์ จากผู้คนที่ได้ร่วมทำงาน สังคม
และคนในพื้นที่ ที่เราได้ลงไปสัมผัสไปเจอเหล่านี้จะช่วยสอนเรา
ได้เป็นอย่างดี....

Chapter 3 : (พัฒนา) “..กร” Continue

ผู้เขียนเริ่มเข้าใจแล้วว่าทำไมพัฒนากร จึงรับทุกสาขาวิชา เพราะว่างานพัฒนา จะต้องเป็น
การพัฒนาในทุกๆด้าน เป็นงานที่สามารถเรียนรู้ได้ตลอดเวลา เห็นได้ชัดว่าแม้กระทั่งผู้เขียนเองจะเป็นวิศวกร
มาก่อนก็ตาม (ซึ่งงานแตกต่างกันมาก) ก็ยังสามารถเรียนรู้ พัฒนาตนเองและสามารถทำงานให้สำเร็จได้..
ผู้เขียนยังมีความเชื่ออีกว่า ยังคงมีปัจจัยอื่น ๆ อีกหลายอย่างที่จะทำให้เราสามารถทำงานได้อย่างประสบความสำเร็จ
ให้มากยิ่งขึ้น ๆ ขึ้นไป ซึ่งผู้เขียนมองว่า **สิ่งหนึ่งที่สำคัญที่สุด ก็คือการเริ่มต้นจากข้างใน นั่นคือ "จิตใจ" เราต้อง
พร้อมที่จะพัฒนาตัวเอง การพัฒนาต้องเป็นการพัฒนาไปอย่างไม่มีการสิ้นสุดที่ต้องควบคู่กันไปกับงาน ภายใต้
ปณิธานที่มุ่งมั่นในจุดมุ่งหมายเบื้องหน้าสูงสุด คือ **"ประชาชน"****

To Be Continued...